

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΖΑΝ ΜΑΝΤΕΛΙΝ

ΤΑ ΡΟΔΑ ΤΗΣ ΠΑΥΛΙΝΑΣ

σπάθισε στη γέφυρα του ποταμού, που τρέχει πλάι από το σπίτι της. Κιττάζει το μπουκέτο με τα ρόδα και ονειροπολεί...

«Ω, αυτά τα ρόδα... Είναι τα πιο αγαπημένα λουλούδια. Δεν υπάρχουν κανείς, και από παντός καιμιά, που να μην της θυμίζουν το αγαπημένο χέρι που της τα πρόσφερε, ή κάποια ερωτική ιστορία, παλιά μιά κι' άξεχαστη...»

Και η Παυλίνα;... Η Παυλίνα βρίσκεται σε άμνηστια, καθώς στέκει επάνω στη γέφυρα. Τι να τα κάνει αυτά τα ρόδα, που τα άγγαψ τόσο πολύ; Νά τα φιλιάς στο κορμάκι της, να τα ξαναπάθει μαζί της στο σπίτι; Όχι. Είναι πολύ θαυρό να τα βάλει κανείς να μαρμαρώνουντα...

Τότε;... Η Παυλίνα παίρνει εφόδης την απόφασή της. Φιλιάει με πάθος το μπουκέτο, που δίνει ένα μαζούχο απολαυστικιστικό φίλι κι' έπειτα, συγκινημένη λιγάκι, μιά ιδιόμορφη φωνοεινιά, μισοαναγγίζει τα δάχτυλά της και το αφήνει να της πέσει στο ποτάμι...

Και το ποτάμι, το ποτάμι το παρασημένο σιγά-σιγά, ενώ η Παυλίνα το παρακολουθεί με το βλέμμα, βλέπει τα ρόδα της ν' απομακρύνονται, να φεύγουν μακριά...

— Τραβήξτε το δρόμο σας και γίνετε το καθήκον σας, λουλούδια του έρωτα, όμοια τραντάφυλλα!... φημιόζει. ***

Έχει κάποι, σ' ένα νησάκι, που βρίσκεται ανάμεσα στο ποτάμι, η Σουζέττα στέκει αναποφάσιστη. 'Ο έρωτας χιτά τα πόδια της. Ν' άνοιξη ή όχι;

Νά τι έχει συμβή: 'Ο Πέτρος είνε ερωτευμένος μαζί της και της το έχει πη με λόγια άπλά. Αντί όμως του απομνήθηκε ν' ένα δυνατό γέλιο. Κι' ο Πέτρος δέν της ξανακάνει πειά. Μά όταν περνά, η Σουζέττα αισθάνεται τα μάτια του ν' απομνήδον κάποι, να την κιντάνε λοξά, με πόθο...

Τώρα η Σουζέττα κάθεται στην όχθη του ποταμού, κρατεί τα χέρια σταθερομένα κι' αναποφάσιστη:

— Πρέπει να τον αγαλήσω ή όχι;... Και, στο τέλος, θλιμμένη για τους διαταγμούς της αυτούς, οσιέττα:

— Θά ήρηθω μιά συμβουλή άπ' το ποτάμι. Θά κιντάνω το νερό, και το πρώτο πράγμα που θα περάση μπρος μου θα μου δείξη τι πρέπει να κάνω... Άν είνε τίποτε άσχημο, βρωμικό, δέν θα τον αγαλήσω... Άν είνε τίποτε όμοιορο όμως, τότε... τότε...

Άκου πήρε αυτή την απόφαση, ή όμοιορη χωματιοποζιά περιμένει, κιντάνοντας το νερό να κιά ήσυχο- ήσυχο...

Καθώς κιντάνει έτσι, ένα μπουκέτο με ρόδα περνά από μπρος της, αγχιζοντας την όχθη διαφορά... Τα ρόδα φεύγουν. Τά έχει παραση και πάλι το ρεύμα. Και η Σουζέττα άκοδει έξασνα μια φωνή πίσω της:

— Λοιπόν, δεσποινίς Σουζέττα;... Δεν πρέπει ναχο καιμιά έλπίδα πειά;... Είναι ο Πέτρος. Και ή κοπέλλα του άπαντάει, ενώ τα μάγουλά της γίνονται κατακόκκινα:

— Ίσως... ***

Άς λάμε τώρα πιο κάτω. Ένας κύριος και μιά νέα στέκον στην άσροποταμιά. Έκείνος λέει: — Όστε όλα τελειώσαν λοιπόν;... 'Ο χωρισμός είνε αναπόφευκτος;...

Έχειν δέν άπαντά. Κι' οί δύο τους μαζί κιντάνε σιωπηλοί και λυπημένοι το νερό που κινά.

Κι' ενώ κιντάνουν έτσι, ένα μπουκέτο με ρόδα περνά, αγχιζοντας την όχθη. Έκείνος το

παρακολουθεί με το βλέμμα καθώς το παρασέχον το ρεύμα. Έλεται κιντάνει την αγαπημένη του.

— Σου θυμίζουν τίποτε αυτά τα λουλούδια; τη ροτάει.

Και σινεχίζει, με φωνή που τρέμει, γιατί βλέπει στα όμοια της μάτια Σουζεταρισμένη τη θλίψη:

— Θυμάσαι;... Ήταν ή πρώτη φορά που είχαμε μινει μόνον οί δύο μας... Σου προσέφερα ένα μικρό μπουκέτο με ρόδα, νά, σαν κι' αυτό που περάσε τώρα διά από μπρος μας... Τους είχα έμπιστευή το μιστοκοιόν... Και σεις τα φέρατε στα χέρια σας, σινεχισμένη... Έλεται που είπατε με χαμόγελο: —Αυτά τα άδύοκοια τραντάφυλλα μου τά φημιόγησαν όλα!... Μιά μην τους

κρατάτε κιάνα... σάς σινεχισού και σάς πιστεύω... Τα θυμάστε οί' αυτά;...

Τά ρόδα φεύγουν, ξεμακρύνον στον ποτάμι.

—Κιντάντε τα!... Φεύγουν... Δεν καταλαβαίνετε λοιπόν; της ξαναλέει.

Κι' άξασνα, βλέποντας ένα δάκρυ να κιά ανάμεσα από τις βλέφαριδες της άγαπημένης του, πλησιάζει κοντά της και ποιομνιόζει:

— Έλενη!...

Έχειν κινεί τα μάτια της...

Την πλησιάζει τότε περισσότερο και θέλει να της δώσει ένα φίλι πίσω στο λαιμό, άκριβώς εκεί όπου της το είχε δώσει και άλλότε. Έχειν αντίστέκεται λιγάκι — μιά τόσο λιγάκι...

Και νά... Όλοένα προσηοδύ, ξεμακρύνον τα ρόδα, ανάμεσα στα νουάρια του ποταμού, που σινεχισον, σαν να δομαίονον να τα φιλήσουν... Με το κεφάλι ανάμεσα στα ύδροβια χόρτα, με τα πόδια μέσα στο νερό, κοιτάει στην άσροποταμιά ένας νεός, νεκρός! Πήγερη, γιατί είχε αγαλήσει πάρα πολύ!... Η λαμπή έχει όσσει στα μεγάλα του μάτια, που κιντάνον οδάνοινα προς τον ούρανο. Κανείς δέν ήρθε να κινεί τα βλέφαρά του. Άποκτόνησε, πέθανε από έρωτα, χωρίς να γνωσίη τον έρωτα...

Και νά που στη στροφή της όχθης παρουσιάζεται τώρα το μπουκέτο με τα ρόδα. Φτάνει στην άσροποταμιά και προσηοδύ άσγά - άσγά... Άξασνα τα σινεχισενιά λουλούδια σταματιόν, άκριβώς κοντά στην καρδιά του νεκρού νεού, στην καρδιά του που έπαυε να χιτά γιατί χιτήσε πάρα πολύ!... Το φεύγουν το φίλι που τους έδωσε ή Παυλίνα για κείνον που δέν είχε αγαλήθη!... ***

Το ίδιο αυτό βουάδι, έπιλωμένη πάνω στο μεγάλο κρεβάτι της με τα πετάκια και τις δαντέλλες, ή Παυλίνα όνειρεντικη πράγματα χομητικιά, σαν κι' αυτά που βλέπει κανείς στα μπικιέτο που μιά έρχονται από την Ίαπωνία, τα τόσο λεπτά, ώστε δέν τολμά κανείς να τ' άγγιξη από φόβο μη σπασόν — όνειρεντικη γάτι μεγάλα γυάλα μισιά που πετούν σε άλλόκοτους αθήρες...

ZAN MANTEAİN

Πήρε τα τραντάφυλλα που της έφερε ο υπακούας της...

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΕΝΑΣ ΒΑΡΩΝΟΣ ΜΠΟΕΜ

Κατά τα μέσα του περασμένου αιώνας ζούσε κάποιος Ρώσος βαρώνος, όνοματι Παύλος Κρίντενερ, ό οποίος είχε χροματίσει άλλοτε άξιοματιόζ στο ναυτικό της πατρίδος του και ό οποίος γύρισε στις έσοφοκαίκες πρωτεύουσες ζώντας έντελώς μισοκιά. Γι' αυτόν επάγει το έξις χαρακτηριστικό άνεκδοτο:

Μιά βραδιά ό Μέγας Δούξ της Ρωσίας Κωνσταντίνος είχε προσκαλέσει σε δείπνο, σ' ένα από τα καλύτερα Παρισινά ξενοδοχεία, όμοσιόνο άριστό φίλον του. Μόλις όμως έκάθησαν στο τραπέζι για να φάνε, από το διπλανό διαμερισμα άκούστησαν γέλια παραεταμένα και φωνές θυρωβόδεις, που φανόνταν σαν να προσηοδύ από μεθυσμένους. Έπειδή τους ήταν άδύνατο να έξαζολωθήσουν το δείπνο μ' αυτή τη δαμονιοθήη φασορία που γινόνταν δίπλα, ό Μέγας Δούξ κιάλεσε με όρη τον ξενοδόχο και τον έρωτήσε ποιός ήταν ό άτιος αυτής της τασχής.

—'Ο βαρώνος Κρίντενερ, ύμηλότατε! απάντησε εκείνος με συστολή. Μόλις ό πρόγρημη άκουσε αυτό το όνομα, άφησε με μιάς το σούδαρο ύφος του κι' έβαλε τα γέλια.

—Άν' βέβαια, είπε, δέν μπορούσε ναίνα κανένας άλλος... Σήμερα το πρσί του είχα δώσει έλεημοσύνη χιλιά φράγκα... Φαίνεται ότι τον ένοχώδον και τον έράρουν και ήθελε να τα ξεφορτωθή!...

Ο σπάταλος αυτός Ρώσος, στα τελευταία του χρόνια, έδυστύχησε πάρα πολύ και πέθανε μόνος του και έγκαταλειμμένος σε ένα κανέναν έρημιόκο.

